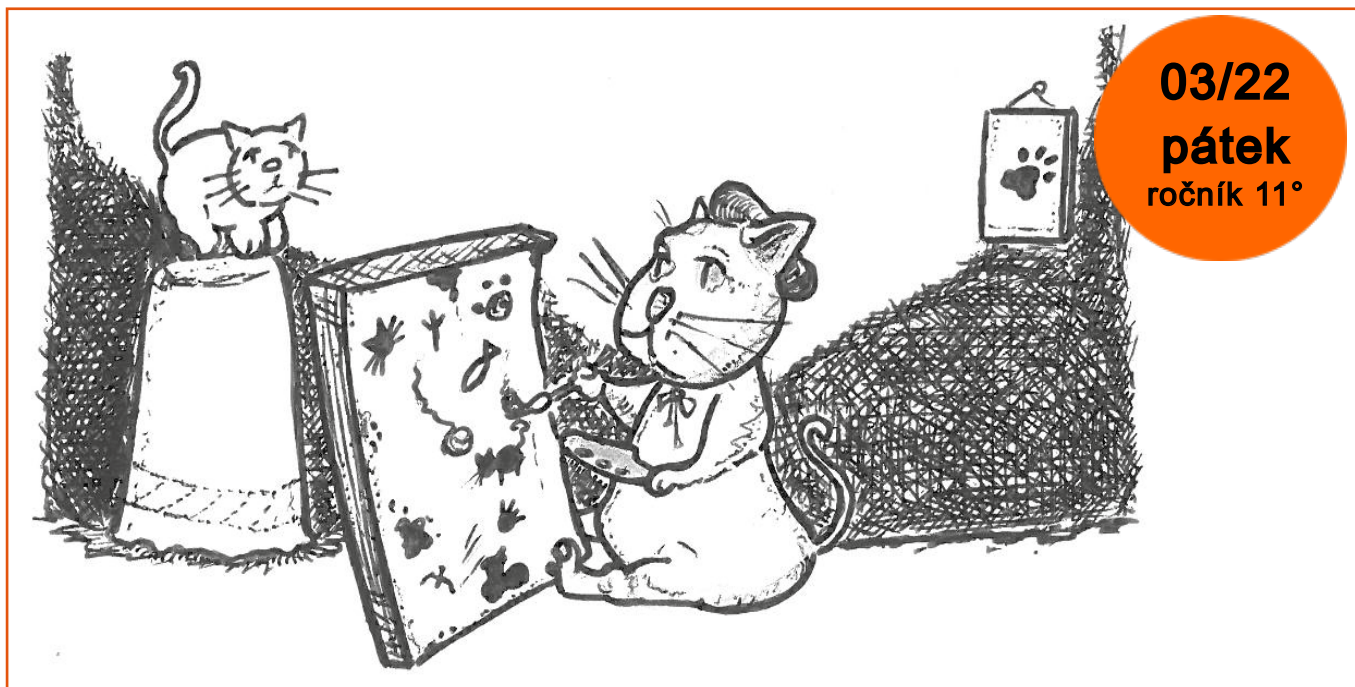

Divadelní Koječák

Per aspera ad astra aneb Přes Divadelního Koječáka ke hvězdám

03/22
pátek
ročník 11°

Kdo poletí ke hvězdám zítra:

11.00 / Divadlo Blic Ostrožská Nová Ves: EDITH

14.00 / Ragueneau Plzeň: PAN POLŠTÁŘ

18.00 / Divadelní spolek Kroměříž: MILÁ MATKO

20.30 / Václav Václavov: BALETKY

DENÍČEK Z DRUHÉHO DNE

- Letošní ročník přehlídky se poprvé koná v nově zrekonstruované Sokolovně. Rekonstrukci celkem chválíme, jenom se začíná hrubě projevat fakt, že se panu projektantovi v plánu – jistě omylem – umazala přepážka oddělující kuárnu od vestibulu, což znamená, že kuárna neexistuje. Museli jsme si místo proto venku za Sokolkou postavit stan, což je pravý důvod toho, proč je letošní přehlídka posunutá skoro až na léto. Covid je jen zástěrka!

- Stréc Milan se v kuchyni po obědě nechal slyšet, že na Sokolce jde všechno cítit novotou, i párky z nového ohřívače.

- Svača si při úvodní kramářské písni na odpoledním představení zapoměla nasadit brýle, takže

asi proto neviděla na text a musela jen otevřít pusku, aby to diváci nepoznali. A pro jistotu si je nenasadila i před večerním představením.

- Do venkovního kuřáckého salonku pod rozkládacím stanem se nás přišla zeptat paní Kolofíková, jestli prý už tam sedí i její dcera, tj. Lenka Šípková Blažková. Když jsme jí řekli, že tam nesedí, tak si postěžovala, že se s ní už dopoledne pohádala, protože v sobotu nechce jít na přehlídku. Prý ji nemá kdo dovézt a odvézt a už dneska tady bude celý den, tak proč by měla jezdit ještě v sobotu. Navíc ji nemá kdo doprovázet na záchod, když má chodítko. Stréc Milan ji ujistil, že by s ní na ten záchod klidně šel, ale raději nepůjde, protože je moc divoká.

- Janča Nováková potichu říká Kačce Pastýřkové, že hrozně ráda jí za jízdy, a že si dává oplatek.

- Stréc Milan si spletl mast na hemeroidy s Anežčiným peelingem na pleť, ale nemáme to psát do Koječáka.

- Omlouváme se Adámkovi, že jsme mu v prvním čísle popletli citát. „Babám se nedá věřit“ – to říkali jeho spolužáci z první třídy, a ne jeho strýc.

- Naši diváci, nejenže nedávali pozor v hodinách českého jazyka, ale asi ani nečtou letáky, protože ani neví, že Dům Bernardy Alby od Garcíe Lorcy není komedie, ale docela husté drama. Tak na co vám to tam píšeme.

- Při večerní debatě se spolkem Kroměříž se pod okny Sokolovny zřejmě procházeli fanoušci FC Baníku Ostrava, což bylo poznat.

- V bufetu na kurtech u Sokolovny se objevilo plátno, tak jsme zjistili, že asi bude nějaký hokej.

- V jedenáct večer elegantní Emilka v lodičkách usedla na své elektrokolo a řekla Áji, že na ni počká v Křenovicích, až ji dojede autem.

- Jirka Kašík z Kroměříže řekl Svači, že nemá v bufetu zaplacené jedno kafe. Na její mávnutí ruky podotkl, jen aby se náhodou zítra nedočel v Koječákově, že nezaplatil kafe. Svača ho ujistila, že určitě ne, že to nestojí za zmínku. Tak to sem teda nepíšeme.

- Po krátké vnitřní inventuře jsme si uvědomili, že dříve jsme psali Koječáka úplně zničením do dvou hodin ráno, ale teď už jsme profesionálové, takže vykrádáme svoji dřívější práci, kterou si nikdo nepamatuje, a jde to mnohem rychleji.

CITÁT DNE

„Na Sokolce je všecko cítit novotó, aji párky z novyho ohřevača.“

stréc Milan

KUŘÁRNA PO REKONSTRUKCI SOKOLOVNY

QUAESTIONES PERPETUAE ANEB LEKTORSKÝ SBOR

Petra Kohutová

O Petře Kohutové dobře víme, že pochází z Ostravy, studovala v Brně a žije v Karlových Varech. Na přehlídku bude dojíždět z hotelu Pivovar. Do Koječáka už léta píše odborné recenze na představení a říkala, že se nikdy nevdá. To ale říká každá žena, aby vzbudila větší žádostivost, takže

i Petra se nakonec vdala se a teď se jmenuje Petra Richter Kohutová. Až bude dospělá, tak by chtěla být nezaměstnaným studentem. Vševedoucí Facebook nám dále prozradil, že jejím koníčkem jsou facebookové testy a jejím nejosudovějším místem na celém světě je Sokolovna Kojetín, k čemuž Facebook Petře před lety napsal: „Toto je místo, které vás udělá šťastným člověkem! Ukážeme vám, kam skutečně patříte! Klikněte zde!“

Vladimír Fekar

Jak už jsme psali v předchozích letech, Vladimír je velmi nadaný a (zatím) nedoceněný básník, vrcholový hráč házené a v posledních letech i vrcholový tanečník čači. Mimo jiné je také dramaturgem Městského divadla ve Zlíně a ve volném čase píše divadelní hry. Jeho synem je malý Ezra

Fekar – jak můžete poznat z křestního jména, též budoucí dramatik a básník. Pro úplnost musíme dodat, že Vladimír pochází ze slavného Bezměrova, ale navzdory tomu žije v méně slavném Zlíně. I na Vladimíra se zde opakovaně těšíme pro jeho podnětné myšlenky a renesančního ducha.

Vladimír Altán Mátl

Herec, režisér, novinář a nadšený smuteční řečník, to je náš Vladimír Mátl, přezdívaný Altán. Člověk vždy nabitý pozitivní energií, kterou nakažlivě šíří kolem sebe. „Předsálím se line libá vůně párků, která předznamenává skvělý divadelní večer,“ to je jedno z jeho poetických vyjádření, jako

od Hrabala. Vladimír působí ve svém domovském souboru DS Zmatkaři Dobronín, což je na Vysočině. Amatérským divadelníkem je ze srdce, nikoliv ze studií, jelikož absolvoval ekonomicko-technické vzdělání a pracoval v automobilovém průmyslu. Divadlu se věnuje od roku 2001, kdy jej náhoda zavedla na zkoušku DS Zmatkaři.

Pavel Hurych

Odborný lektorský sbor letos doplní Pavel Hurych, kterého začala zajímat divadelní technika už na učňovské škole. Od roku 1973 dělal technika v souboru Modřanských strojírů a v roce 1975 se stal vedoucím souboru DIVNEZVADLO, kde se začal i se svou ženou věnovat režii. Od

roku 1993 spolupracoval se souborem Rádobydivadlo Klapý a je také spoluzakládajícím členem ADA (Amatérské divadelní asociace), kde se stal v roce 2015 předsedou. Od roku 2017 působí jako ředitel Režijní školy ADA v Bystřici. Zároveň je dlouholetým lektorem seminářů na téma scénografie a světlo na různých regionálních přehlídkách.

(Zdroj: Databáze českého amatérského divadla.)

KŘENOVČAČKY UŽ SE CHLUBIJÓ HODAMA NA FACEBOOKU

VČERA JSME VIDĚLI

Dášeňka čili Život štěněte

Soubor: Divadlo Scéna Zlín

Autor: Karel Čapek

Režie: Konrád Popel

Divadelní dopolední hodiny patřily dětem...

„Když se to narodilo, bylo jenom takové bílé nic, do hrsti se to vešlo; ale anžto to mělo pár černých ušisek a vzaду ocásek, uznali jsme, že je to psisko a protože jsme si přáli psí holčičku, dali jsme jí jméno Dášeňka.“ Jeden z nejoblíbenějších dětských příběhů od Karla Čapka bravurně dětem sehráli herci z Divadla Scéna Zlín.

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Dům Bernardy Alby

Soubor: DS ASpol. Lužánky Brno

Autor: Federico Garcia Lorca

Režie: Petra Rychecká a soubor

Jak mě políbila Doña Bernarda

Na začátek musím předznamenat, že mě toto Lorcovo drama úspěšně míjí. Doposud jsem (pro mě z neznámého, až nepochopitelného důvodu) neměl možnost jej spatřit v žádném profesionálním, ani amatérském provedení. Proto jsem na včerejší představení brněnského souboru přicházel naprosto nepolíben, vybaven pouze povrchní znalostí jejich upraveného textu a několika obecnými informacemi. Někdy to tak záměrně dělám, abych se mohl na inscenaci podívat čistýma očima, bez představ, jak by to mohlo vypadat.

Když se řekne García Lorca, vybaví se v první řadě Španělsko, tedy korida, láska, vášeň a neuhasitelný žár v srdci. V Bernardě se všechny tyto atributy zavírají do jejího domu na osm let smutku po zesnulém manželovi. García toto drama dokončil dva měsíce před svou násilnou smrtí, a tak se v něm možná odráží i nástup krvavého totalitního Francova režimu, který toto jeho dílo, stejně jako všechna ostatní, zakázal.

Musím říci, že brněnskému ASpolu se podařilo velmi dobře navodit atmosféru dusna v uzavřeném domě plném emocí a potlačených tužeb. Počáteční nástup s vějíři různých barev (snad podle charakteru jednotlivých dcer), pod tempem udávaným matkou, sliboval zajímavé pojetí. Práce s vějířem, jako jakousi taktovkou, nebo spíše bičem, je poté dále velmi účelně používána, aby se ke konci inscenace někam vytrácela, což je vlastně velká škoda. V závěru, kdy je použit po smrti Adély již kupodivu nějak nefunguje, protože si vůbec nevybavuji, zda měla matka v ruce onen vějíř či ne. To mě jen utvrzuje v domněnce, že režie v poslední třetině inscenace více podlehla Garciově poetickému textu a rezignovala na původní takto stylizovaný princip.

Petra Rychecká se svým souborem podrobila text výrazně a velmi zdařilé úpravě. Sloučení postav služky a Poncie do jedné mi vlastně nevadilo. Naopak důvod připsání postavy strýčka přicházejícího do domu z banálního důvodu mi zůstal utajen. Na to, aby Bernarda Alba sdělila, že má vlastních klisen dost, je to zbytečné. Navíc, muž v domě (byť strýc) narušil hradbu přísné izolace. Tu symbolizuje čára bílou křídou na podlaze, což u jeviště bez elevace dobře nefunguje. Chybí totiž herecké zdůraznění, zda je tato hranice

pro dcery nepřekročitelná. Bez mužského prvku v inscenaci bych se nakonec zcela obešel. Chápu, že postava Pepé Romána a jeho přátel v jakémsi stylizovaném náznaku koridy může zapálit oheň v přítomných diváčkách, ale romantická chvíle s Adélou zakončená srdíčkem vytvořeným z rukou, mi už spíše připomínala argentinskou telenovelu. Že před světem uzavřené dcery Doni Bernardy touží po mužích víc než po čemkoliv jiném, je víc než patrné. Bez ztělesněného mužského elementu by jistě vyznělo mnohem silněji.

Pokud jde o scénografické řešení, pak (přes všechny sympatie) zůstává otázkou použití stínohry. Je výrazněji použita jen dvakrát. To že bílá plátina zavěšená na tazích představují jednotlivé pokoje sester je zjevné. Když ale máme, díky stínohře, možnost do nich nahlédnout vidíme, jak se dívky oblékají. Nebo se vysvlékají? A proč si berou závoj? A proč se záhy poté objeví na scéně ve stejném oděvu, v němž celou dobu hrají? Podle tvůrců mělo jít o projekci jejich snů. Snů o tom vdát se a odejít z domu. Toto sdělení pro mne (a myslím, že i pro řadu diváků) zůstalo bohužel nepochopeno. Během hry se totiž stínohra objevuje jen drobně, jako okno, za nímž postává toužící Adéla. A to je málo. Druhé výrazné použití je totiž až na konci, při zobrazení sebevraždy Adély. Tomu rozumím, ale pak bych se tedy přimlouval za použití stínohry i na začátku inscenace. Určitě by to bylo působivé.

Přes tyto drobné výhrady jsem ovšem odcházel z představení spokojen, a to hned ze dvou důvodů.

Prvevším proto, že jsem byl, s ohledem na mládí všech představitelk, svědkem velmi dobrých hereckých výkonů, jímž určitě dominovala v postavě Bernardy Šárka Benešová. Dokázala jen za použití herecké práce zestárnout

na jevišti minimálně o 40 let. Ocenil jsem i dobře, a bez snahy o pitvoření, odehranou postavu steré bláznivé babičky Marie Josefy (Dagmar Indrová). Dámy ve všech ostatních rolích jsou herecky vyrovnané, jen jim chybí trochu více vykreslení jednotlivých charakterů, protože takto jsem někdy měl pocit, že malinko ztrácím přehled. Za to bych se u režie přimlouval. Je samozřejmé, že obsazení by vyžadovalo výraznější věkový rozdíl mezi představitelkami. A to snad ani ne z důvodů inscenačních, ale pro jistou vnitřní oporu. Přece jen, nemáte-li ještě něco odžito, nezahrajete to nikdy zcela přesvědčivě. Jako doušku bych přidal, že mě velmi bavila slovenština Stely Valovič v roli Poncie. Vlastně to bezděčně evokovalo možnost, že La Poncia pochází z jiné-

ho regionu, zkrátka že má jiný dialekt. Mužská část souboru by si určitě také zasloužila pochvalu, ale protože, jak jsem předdeslal, byli pro mě jaksí navíc, tak je potrestám tím, že je chválit nebudu. I když za to nemohou ;)

Druhý a výraznější důvod je radost z toho, že mi pro mé první setkání s tímto báječným textem, postavil osud do cesty právě tento soubor. Soubor poučený, dobře režijně vedený, a hlavně plný báječných a nadšených lidí. Na jejich inscenaci jsem si pochutnal. Teď už mohu říkat, že jsem konečně „Dořou Bernardou políben“. A měl jsem tu čest ji potkat ve velmi báječném provedení souboru ASpol z Lužánek. Díky, osude!

Vladimír Altán Mátl

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ

Šárka Benešová

(Hraje postavu Bernardy. Hned na úvod je třeba říct, že slečna, která se na jevišti předvedla jako tvrdá a až necitlivá dáma, tak v normálním životě působí opravdu mile, vstřícně a usměvavě :-)

Vy jste hrála hlavní představitelku Bernardu, byla pro vás role těžká, ztotožňovala jste se s ní nějak, respektovala ji, nebo si naopak myslíte, že byla moc přísná na holky?

Ta role pro mě byla ze začátku neskutečně těžká, protože já jsem prostě pozitivní člověk se srdíčkem na dlani a mám ráda lidi a najít si tu polohu, jak udržet v průběhu celé hry náladu Bernardy pro mě bylo hrozně náročné. Ale na druhou stranu to pro mě byla velká herecká výzva, proto jsem do toho šla, a to mě na tom také baví. A jestli si myslím, že je moc přísná? Já si myslím, že je to žena, která to měla v životě těžké, jednak se svým manželem a výchovou, ale také ji tlačí doba, okolnosti, vztahy se sousedy, silný aspekt tam vnáší i víra. Takže ona prostě dělá to, co může. Podle mě není zlá, jenom se jim snaží pomoci a ochránit je a nezná jinou cestu.

Jedná se vlastně o španělskou hru a Španělé jsou přece jen jiní než Češi, mají jinou národu. Musela jste se v tomto smyslu na hru nějak speciálně připravovat? Studovat španělskou kulturu či zhlédnout stejnojmenný film, který pochází z devadesátých let?

Je to stará hra a v té době byly jiné poměry. My vždycky, když zkusíme nějaké představení, tak se snažíme nenechat se moc ovlivnit jiným zpracováním. Takže ne, nedíváme se na jiná divadla, ale hledáme si cestu sami, aby to fungovalo. Moje příprava spočívala v promyšlení postavy a nalezení jejích motivů a toho, proč je taková, jaká je. Také jsem měla možnost pobavit se s kamarádkou, která studuje literaturu a tuto hru má velmi ráda. Vnímá v tom veškerou symboliku, četla spoustu rozborů, knihy od Garcíi Lorcy a vysvětlila mi věci, které tam jsou symbolicky vloženy. Symboly moci, jména dívek, všechno tam má silnou symboliku. A to jsme se všechno do hry snažili promítnout.

Máte nějaký rituál proti trémě před vystoupením, třeba cigaretu, panáček na nervy?

My si vždycky všichni společně dáme jednoho panáčka, doneseme si jednu placatku a dáme si. Nedávno jsme hráli v Brně a nikdo nic nepřinesl, což bylo poprvé v životě, kdy jsme hráli úplně na střizlivno. Takže jsme rádi, že nás tady v Kojetíně vždycky vítáte slivovicí. Já si myslím, že

máme hodně dobrou partu, a to, že se spolu rozmluvíme, popřejeme si „zlom vaz“, zařveme si v kroužku, to sice možná působí trochu hloupě, ale pro nás je to hodně důležité a navzájem se tak podpoříme.

Aneta Frimmelová

(Hraje postavu Adély)

Jak se vám tady u nás v Kojetíně líbilo? Jak na vás diváci reagovali, myslíte si, že je vaše hra oslovila?

Mně se tady moc líbilo a myslím, že celému souboru se tady hrálo moc dobře. Je to krásný prostor a myslím si, že diváci byli spokojeni. Na to, že jich nebylo tolik, tak od nich byla cítit taková příjemná a hezká atmosféra. Viděli jsme třeba, že se pousmáli, tak to pro nás byla taková pěkná zpětná vazba. Tak jsme s nimi komunikovali, protože první řada byla blízko nás. Za mě super.

Panují na place dobré vztahy? Jaké bylo zkoušení takové těžké scény, kde vás kolegyně bije vějířem, jak jste se u toho cítila?

Tak my máme moc dobré vztahy, máme super kolektiv, jsme všichni kamarádi a není tam vůbec žádný problém, takže je všechno pozitivní. Na zkoušení na place bylo super, že jsme se tomu dost často smáli a museli jsme naladit atmosféru, protože tam jsou tvrdé scény, kde je na nás matka zlá. Ale my jsme si i tyhle scény hrozně užívali, a právě jsme se vždycky radovali, když vyšlo, že to vypadá drsně. Takže jsme z toho vždy měli radost a dobrý pocit.

Co říkáte na celkovou organizaci Divadelního Kojetína? Líbí se vám tu u nás a budete se chtít vrátit?

Já jsem tady poprvé a moc se mi tady líbí, měli jsme krásné přivítání, bylo to super, což jsem ani nečekala. Potom nám i pomohli na jevišti postavit scénu. Za mě úplně skvělé.

Vojta Příkryl (Hraje postavu Pepeho)

Vy jste hrál romantického Pepeho, musel jste se nějak speciálně připravit, musel jste si trénovat španělskou národu, protože Španělé jsou hodně temperamentní?

Určitě to pro mě byla výzva, i proto, že ta postava je ztvárněná jen pohybem, že tam vlastně nemluví, případně má jenom výkřiky a není tam žádný text, kam by člověk mohl vložit charakter do slov. To znamená, že pro mě byla výzva naučit se pohybovat takovým způsobem, aby to vypadalo jako temperamentní Španěl. Měli jsme k tomu i takový menší workshop. Mám k tomu i zábavnou historku. V pohybu měla být hodně výrazná hrdost a to mi opravdu nešlo a opravdu jsem se v tom cítil špatně. Tak jsem si jeden

den řekl, že půjdu u nás v Brně po hlavním náměstí tady v té hrdosti a pyše a od té doby to šlo daleko lépe.

Když odehrajete představení, máte nějaký svůj rituál? Jak se cítíte?

Po tom představení je to spíš taková kolektivní euforie, z každého spadne tréma. Najednou je to taková čistá radost.

Hrálo se vám tady v Kojetině na jevišti dobře, bylo vše podle vás, či nějaké výtky by se našly?

Vždy je to výzva hrát na novém jevišti, kde to člověk nemá zažité, kde nemá osaháný prostor. Ale myslím si, že to bylo fajn. Prostor je pěkný, sál je dobře ozvučený a všechno, co jsme potřebovali, tak jsme si udělali po svém, takže představení se nám hrálo dobře.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ DŮM BERDARDY ALBY

Jana Horňáková

Musím říci, že na mě to bylo až moc vážné téma, nicméně výkony herců byly úžasné. Celkově mi Divadelní Kojetín hodně chyběl a určitě se těším na všechna představení.

František Řezáč

Letos se koná 28. ročník přehlídky amatérských divadelních souborů a já jsem navštívil celkem 27 divadelních ročníků. Jeden ročník jsem nenavštívil kvůli zdravotním problémům. Ale jinak Divadelní Kojetín je moje srdeční záležitost, protože jsem stál na počátku této přehlídky, na jejímž začátku byla i Divadelní scéna Kojetín, jejímž jsem byl v té době členem, a společně s pamětníky na tuto přehlídku chodíme, protože jsme rádi, že amatérské divadlo stále trvá, neumřelo a má budoucnost. Dneska se mi to líbilo, byl jsem společně s kolegy zvědav, jak si s tím amatérský

soubor poradí. Soubor byl mladý, a přesto se herecky dovedl dobře vcítit do rolí a doby, kdy toto představení vzniklo. S výkonem herců jsem byl hodně spokojen, líbila se mi celá scéna. Určitě navštívíme i další představení, konkrétně v sobotu v 18:00 Milá matko. Jednou jsem to už viděl a chci to vidět znovu.

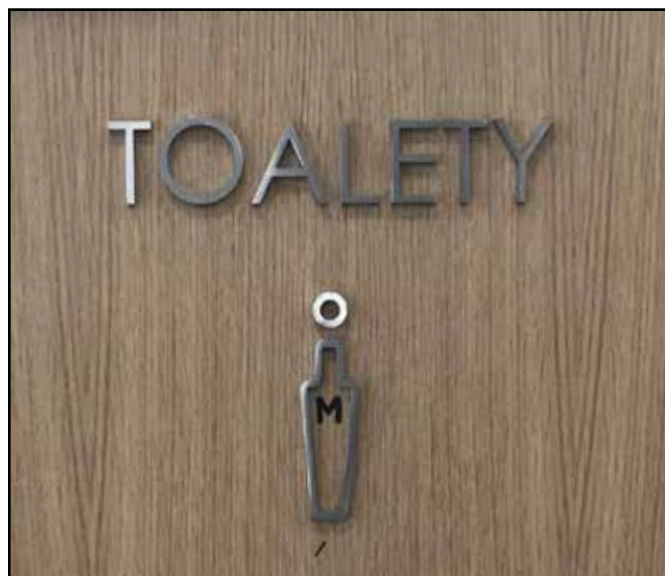
Jiří Matějček

Tohle pro mě bylo první představení letošního ročníku. Bylo hodně ponuré, depresivní, ale zážitek jsem měl pozitivní. Výkony herců byly velmi ukázněné, a to, co po nich režisér chtěl, podle mě splnili do puntíku. Divadelní Kojetín mi v minulých ročnících hodně chyběl, jsem tu asi popáté, je tu vždy příjemná atmosféra. Mám v plánu zhlédnout všechna představení až do neděle.

CO NOVÉHO NA SOKOLOVNĚ

Sokolovna má po rekonstrukci nové úplně všechno, toalety nevyjímaje. Rozmohl se nám tady ale takový nešvar. Ne, že bychom to tady chtěli nějak rozmazávat. Jak bychom to kulančně... Prostě pokud jste žena, tak prosím chodte na toalety s panenkou, kam jsme pro větší názornost dopsali písmeno „Ž“. Pokud jste ovšem muž, tak prosím chodte na

toalety s panáčkem, kam jsme dopsali písmeno „M“. Pokud jste transgender pohlaví a nejste si jistí, tak chodte třeba na toalety v horním patře Sokolovny nebo do parku. Víme, že to letos je trochu složitější, spousta lidí je z toho zmatených, ale zkuste se trochu soustředit a jistě se rozhodnete správně! Děkujeme.

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Velká zebra

aneb Jak že se to jmenujete?

Soubor: Divadelní spolek Kroměříž

Autoři: Jean-Jacques Bricaire, Maurice Lassayques

Režie: Ladislav „Láry“ Kolář

Sebevědomá procházka kroměřížských po zebře na francouzském divadelním bulváru

Kojetín je letos tak trochu jako malá Paříž. Jako byste přenesli jeden pařížský boulevard do jeho centra. Na letošním ročníku se totiž sešly hned čtyři francouzské situačně konverzační komedie. Proč? Může za to jistota textu, jistota postav, předpoklad komorního zájezdového divadla? Humor, o němž jsme přesvědčeni, že si získá diváka? Široká nabídka těchto her díky překladům pánů Janečka a Jerieho? Nevím. Ale je to zkrátka tak. Francouzské komedie, psané pro soukromé divadelní společnosti, vládnou.

Velká zebra aneb Jakže se to jmenujete? (autoři Jean-Jacques Bricarie, Maurice Lassayques) je komedií zdánlivě klasickou situační. Přeci jen má v sobě mix konverzační a situační komedie, zdá se mi, že je trochu jinak komponovaný než klasická anglosaská situační fraška, jak ji píšou například Ray a Michael Cooneyovi. Hra začíná v expozici jako konverzačka, karty se v ní se rozdávají svědomitě a podrobně, (ostatně francouzština na jevišti většinou působí jako kulometná palba), abychom díky dialogu Maurice (Radek Baštinec) a Christiana (Jiří Kašík) věděli, jak to měl hlavní hrdina Christian se svou minulostí, jak měnil své identity, jak vypisoval pojistky na své úmrtí a pak se stal nezvěstným, jak utíkal ze života s ženami, když ho přestaly bavit. A poté se rozjede situační spirála, když se ženy z jeho minulosti vynoří. A po všech těch akčních situačních peripetiích končí první půlka. A druhá půle: už je opět konverzační, všechny ženy na jednom místě, mluví se, mluví, mluví. To vše se děje v podání Divadelního spolku Kroměříž. Silná sestava na jevišti. Kašík, Baštinec, Malinská, Blažková. Většinou velmi dobří zkušení hráči. Něco jako první liga. Je to něco jako FC Haná – v inscenaci se objeví ti špičkoví z Kojetína či Přerova. Zkrátka divadelní soubory spolupracují, prorůstají se, zvou si kolegy z jiných souborů na hostovačky. A ke zkušeným se vyzkouší naděje neokoukané, s osobitým stylem, typově dobře obsazené...

Režisér Láry Kolář je zkušený znalec žánru situační a konverzační komedie. A na inscenaci je to znát. Cit pro postavy, jejich individualizaci, vědomí, že komika nevychází z přehrávání či pitvoření, ale z toho, jak pro postavy komedie je vše zásadní problém, který řeší vážně teď a tady. Láry Kolář rozumí herecké práci, i proto působí jeho herci autenticky, zdatně pointují, mají cit pro temporytmus inscenace, postavy jsou individualizované, hrány jsou se správnou mírou jemného komediálního nadhledu, s jemnou žánrovou stylizací, zejména v postavách manželek (zdánlivě naivní blondýnka, náruživá tvrdáčka, rozšafná alkoholička).

Protože komedie je připravena na velmi slušné úrovni, bylo možno si všimnout drobností a nuancí, které nás z přirozeného toku konverzační komedie vytrhují. Špatný zvonek u dveří, důslednost či nedůslednost používání licence korálových dveří místo normálních dveří. Lze si všimnout, jak se herci u postav chytanou v okamžicích nejistoty o naučené herecké jistoty. (například Radek Baštinec v roli Maurice v potřebě civilního jednání dovede svou postavu Maurice k flegmatické vypuštěnosti, Romana Malinská proces naštvání či odmítání hraje se zasmušilou sklopenou hlavou a odvrácením se od ostatních jednajících postav apod.), opakovaná volba mizanscén u některých druhů situací atd. Zajímavé zjištění pro mne bylo, jak reagovalo na inscenaci kojetínské festivalové publikum, které podle závěrečného potlesku bylo s inscenací spokojeno. Přesto během představení nereagovalo hlasitým smíchem na situační záměny, na ono zápletkové klubko, které až ad absurdum způsobilo to, že Christian (Jiří Kašík) měl v předchozím manželství jiná jména... Mnohem senzitivněji a hlasitěji reagovali na pasáže, kdy se mohli ztotožnit s tím, jak obyčejný chlap či obyčejná ženská v emoci vyřívají, jaký byl jejich manželský život (monology Romany Malinské v roli Sabine, monolog Jiřího Kašíka v roli Christiana).

Inscenace je dobrá, ačkoliv v závěru přeci jen trochu trpěla syndromem maratonce, který si špatně rozložil síly a na atletický ovál nevbíhá jako vítěz, ale do cíle doklopýtá pomalu a poněkud znaven. Tak to chodí: hry se zkouší od začátku a na konce už tolik času nezbyvá.

Ale v takto poměrně zdařilém režijním a hereckém nastudování lze výlety na území francouzských bulvárů považovat za stravitelné.

Vladimír Fekar

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ

Jiří Kašík (Hraje postavu Christiana.)

Jak na vás zapůsobila zápletky hry? Přemýšlel jste, že byste ji někdy sám rád zažil, nebo naopak vám přišla až moc komická?

Já to řeknu celkem jednoduše. Na mě ten text od začátku nepůsobil příliš dobrým dojmem a dřív jsem ho bral jako takový hodně problematický. Měl jsem pocit, že to vůbec není směšné. Nicméně musím konstatovat, že v okamžiku, kdy se to objevilo před divákem, tak tam najednou začaly vykristalizovávat fóry a ta hra mě začala bavit. Strašně rád to hraju, ale obecně musím konstatovat, že ten text není příliš divadelní. Je to jedna z desítek podobných komedií, které mají naprosto neuvěřitelné bizarní zápletky, ze kterých hlavní hrdina většinou neví, jak ven, ale diváky to baví. A v dnešní době, kdy šílenec z Moskvy utočí na Evropu, je dobré, aby se lidi v divadle smáli, i když je to taková – s jistou nadsázkou – blbost, ale komedie to je.

Když už jste vzpomenul komedii, podělil byste se s našimi čtenáři o nějakou vtipnou historku ze zkoušení, z nacvičování hry nebo zda se vám stal nějaký trapas, když jste hráli? Klidně něco pepného.

První pepná věc, kterou bych k tomu řekl, se váže k té tvé otázce. My divadlo nikdy nenacvičujeme, nacvičuje se spartakiáda, my zkoušíme. To je taková věc, kterou říkám vždycky, když se mě někdo zeptá na nacvičování. No a nějaká veselá historka ze zkoušení této hry mi teď na mysl nejde. Možná se něco takového stalo nebo možná byl nějaký trapas, ale teď mě nic nenapadá.

Jak jste se dostal k divadlu?

Od útlého dětství jsem hrál v dramatickém kroužku, už na základní škole. V průběhu let jsem se dopracoval k tomu, že jsem tady v našem souboru už taková fosílie, ale celý život mě to bavilo. Mě baví v životě především to, že člověk může druhé obohacovat věcmi, které nejsou komerční, je to prostě jakási práce pro společnost a obecně si myslím, že dobrá společnost je založena na tom, že jsou v ní lidé, kteří posunují kulturu, kteří kritizují nepravosti, a to se na divadle může. Je mi upřímně líto lidí, jejichž smyslem života je vydělávat peníze a svůj život hodnotit podle toho, kolik toho mají někde v bance. Já jsem rád v partě dobrých lidí a tu, zaplatpánbůh, máme. Prostě mě divadlo baví už od dětství. Je to tvořivé naplnění volného času. Já nemám rád hry, a když si někdo sedne k počítači a je schopen šest svých hodin, které má volno, proflákat tím, že hraje nějakou hru. Mně se líbí, když někdo čte, když se někdo vzdělává, když dělá divadlo, když dělá sport, když prostě tráví svůj volný čas nějakým aktivním způsobem.

Romana Malinská, Romana Blažková, Vlasta Valíčková

Byla pro vás hra v něčem těžká? V něčem, co po vás vaše role vyžadovala?

Tasit kolt a mířit na živou osobu. Protože zbraně opravdu ráda nemám, tak to byla taková věc, kterou jsem musela trošičku překovat.

Další manželky bych se ráda zeptala, jak se vám naše divadelní zázemí líbilo? Co jste říkala na přivítání a na celkovou organizaci Divadelního Kojetína?

My se k vám vždycky strašně těšíme, protože je to u vás úplně báječné, máte úžasné lidi, kteří to tady celé organizují. Ty pís-

ně na úvod jsou úplně fantastické, pohoštění, staráte se o nás tady jako o vlastní a je tu vždycky strašně dobře.

A od poslední ženy bych ráda věděla, zda jste byla spokojená s tím, jak reagovalo publikum?

Hrálo se nám výborně, tady v Kojetíně se nám vždycky hraje dobře. Publikum reagovalo skvěle, myslím, že jsme si všichni pěkně zahráli.

Radek Baštinec (Hraje postavu Maurice.)

Jelikož vím, že hraješ i v Hanácké scéně Kojetín, tak bych se chtěla zeptat, jak pociťuješ rozdíly v daných rolích? Je pro tebe těžší hrát roli Erica, nebo tady Maurice? A jak moc jsou ty hry rozdílné?

Pro mě osobně je to o tom, že v této hře „neslezu z pódia“ a jsem tam celou dobu. V tom kojetínském představení zase nevnímám celou hru, protože zase naopak trávím více času jinde. Tady je skvělé, že si hru užiji celou. Jinak ty dvě hry jsou opravdu úplně jiné. Spousta lidí říká, že ta kojetínská hra je veselejší. Mně dějově přijde veselejší tahle, ale to je jen subjektivní pocit.

Máš nějaký svůj osobní rituál před hrou, abys neměl trému?

Ani ne. Ze začátku, když jsem začínal hrát, tak jsem byl hodně vystresovaný, protože jsem začal strašně pozdě, až ve třiceti, což je na divadlo docela pozdě. Jsou herci, kteří si pamatují slovo od slova a takhle se prodávají, takhle to hrají, já si pamatuji spíše smysly, takže moji spoluhráči mě „nemají rádi“ v tom, že já jim tu větu sem tam řeknu jinak, protože si opravdu přesně ty slova nepamatuji, ale jde mi spíš o význam. To má zase výhodu v tom, že když se hra někde zasekne a někdo něco zapomene, tak nemám problém říct něco jiného a najet zpátky do děje. Takže opravdu nejsem schopen, i když bych rád, naučit se text slovo od slova, ale každý to máme jinak.

Když jsi řekl, že ve třiceti je docela pozdě začínat s divadlem, tak v kolika letech bys tak doporučil, aby ti, co přemýšlí nad divadlem, aby to zkusili?

Když pominu ty, co mohli hrát na základní škole, což je většinou v pohádkách, tak určitě puberta je pro začátek s divadlem naprosto nejlepší, protože to dává obrovský náskok. Jsi pak otrkanější, a zároveň nejsi tak nervózní, jako v tom vyšším věku. A když jsem začal až v těch třiceti, tak jsem vnímal, že ty první dva roky, byť jsem měl ze sebe radost, tak když se na to zpětně podívám, tak to byla katastrofa. Člověk se stydí, je uzavřený a musí se hodně otrkat.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ VELKÁ ZEBRA ANEB JAK ŽE...

Alena Dufková

Bylo to bezvadné, hráli to šikovní mladí lidé, dobře jsem se pobavila. Byla to komedie, jak má být. Chystám se ještě na další tři představení.

Michaela Pazderová

Herci to měli výborně nachystané. Líbilo se mi úplně všechno, mělo to spád, bylo to vtipné a už dlouho jsem se tak nezasmála. Divadelní Kojetín navštěvuji pravidelně a již v sobotu se těším na další představení.

Jolana Petříková

Divadlo jsem si moc užila, mělo super tempo. Herecké výkony byly fantastické a určitě mám v plánu navštívit všechny na další představení.

Marek Hedvíček

Dnešní večer byl velmi příjemný díky divadelnímu spolku Kroměříž. Herecké výkony byly úctyhodné a všichni odvedli skvělou práci. Na další představení se s největší pravděpodobností chystám a už teď se těším. Divadelní Kojetín navštěvuji pravidelně a jsem moc rád, že je po covidové době zpět.

ÚKOL ZNĚL JASNĚ! UDĚLEJTE VODNÍKA

DIVADELNÍK.CZ

Znáte portál Divadelník.cz? Neznáte? Tak to musíte napravit! Portál o amatérském divadle dělaný amatérskými divadelníky. Přečtete si informace o přehlídkách, rozhovory se zajímavými lidmi, najdete zde i divadelní bazar a jiné zajímavé informace.

www.divadelnik.cz nebo FB @divadelnikcz

DIVADELNÍK.CZ

Kukátko do světa amatérského divadla

Aktuality – Rozhovory – Speciální rubriky

 www.divadelnik.cz redakce@divadelnik.cz

Sledujte nás
i na Facebooku — @divadelnikcz

DIVADELNÍ KOJETÍN 2022

SOKOLOVNA KOJETÍN 11. - 15. 5. 2022

DOPROVODNÝ PROGRAM

11. - 15. 5. 2022 vestibul Sokolovny DIVADLO VE FOTOGRAFII výstava fotografií členů tvůrčí skupiny Signál 64	pátek 13. 5. 2022 cca 22.00 hodin vestibul Sokolovny DIVADELNÍ VEČÍREK MOŽNÁ PŘIJEDE I... NA VILLONA! hraje HUBOMEL
--	--

Vladimír Fekar/Hana Hásová/Petra Richter Kohutová/Vladimír „Altán“ Mátl/Hana Svačinová/Milan Zahradník

Jana Večeřová/Adéla Krchňáková/ Kamil Zalabák/ a ostatní ještě dopíšeme...

design/sazba: Jan Žmolík/kdo může

tisk: MěKS Kojetín, 2022, zdarma

MěKS Kojetín / Divadelní Koječák

<http://www.mekskojetin.cz/divadelni-kojetin>

měks kojetín
FOTODIVADLO

